

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 22 grudnia 2014 r. i przyznał J. A. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 6 lutego 2014 r. do 18 lutego 2014 r. i zwolnił go za ten okres z obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawca J. A. miał przyznany zasiłek chorobowy na okres od dnia 26 stycznia 2014 r do 20 lutego 2014 r, po ustaniu zatrudnienia i ustaniu tytułu ubezpieczenia. Ostatnie zwolnienie lekarskie obejmowało okres od 6 do 20 lutego 2014 r.

W dniu 19 lutego 2014 r wnioskodawca podjął pracę w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

W oparciu o tak ustalony, bezsporny między stronami, stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżona decyzja objęła okres niezdolności do pracy wnioskodawcy od 6 do 20 lutego 2014 r , na który wnioskodawca miał przyznany zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Organ rentowy wskazał, iż świadczenie to nie jest należne, bowiem wykonując pracę zarobkową w czasie orzeczonej niezdolności do pracy i wykorzystując zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego celem wnioskodawca utracił do niego prawo. Podstawę prawną odmowy zasiłku chorobowego za sporny okres organ rentowy wskazał art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj z 2014 poz.159). z uwagi na podjęcie przez wnioskodawcę pracy zarobkowej w dniu 19 lutego 2014 roku, to jest w okresie orzeczonej niezdolności do pracy. Wskazał, że odrębną przesłanką do utraty zasiłku za okres od 19 lutego 2014 r jest podjęcie działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniem chorobowym.

Wnioskodawca zaskarżył decyzję w zakresie okresu do dnia podjęcia zatrudnienia.

Sąd I instancji powołując się na przepis art. 17 ust 1 ustawy zasiłkowej podniósł, że powołany przepis zawiera dwie przesłanki, które powodują utratę prawa do zasiłku chorobowego. Pierwsza to wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, zaś druga to wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki utraty prawa do zasiłku są niezależne od siebie i mają samoistny charakter.

Jak podniósł Sąd Rejonowy w okolicznościach przedmiotowej sprawy pod uwagę należy wziąć okoliczność, iż podjęcie przez wnioskodawcę pracy zarobkowej nastąpiło w dniu 19 lutego 2014 roku, to jest po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Zdaniem Sądu w tych okolicznościach powinien znaleźć zastosowanie art. 13 ustawy zasiłkowej, a nie art. 17 tejże ustawy, czego wnioskodawca nie kwestionował i w związku z tym nie zaskarżył decyzji, co do okresu od dnia podjęcia zatrudnienia. Co do kwestii, czy utrata zasiłku chorobowego zawsze dotyczy całego okresu niezdolności do pracy, Sąd Rejonowy wskazał, że przy ścisłej co do zasady wykładni przepisów o ubezpieczeniu społecznym (chorobowym), utrata czy brak prawa do zasiłku nie mogą być ujmowane jako swoista sankcja zawsze rozkładająca się na cały okres niezdolności do pracy, jeżeli ten składał się z kilku okresów niezdolności do pracy. Utrata prawa do zasiłku chorobowego w okresie ubezpieczenia nie powinna dotyczyć więc całego okresu niezdolności do pracy, lecz tylko tego, w którym została podjęta praca.

Przepis art. 17 ustawy utratę prawa do zasiłku chorobowego odnosi do okresu zwolnienia wynikającego z orzeczenia lekarskiego o zwolnieniu od pracy, natomiast według regulacji art. 13 ustawy, zasiłek chorobowy w ogóle nie

przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, a więc nie odnosi się do okresów poszczególnych zwolnień, tak jak w przepisie art. 17

Sąd I instancji wywiódł, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego odniesiono się do różnic między zakresem zastosowania obu przepisów. Zgodnie z wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 roku I UK 19/13 (Lex nr 1413492) z porównania treści art. 13 i art. 17 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika wyraźnie, iż każdy z nich odnosi się do innego kręgu osób. Nadto regulują one zasadniczo inne stany faktyczne, gdyż pierwszy z nich dotyczy okoliczności powodujących brak prawa do zasiłku chorobowego w okresie po ustaniu tytułu ubezpieczenia (prawo to w ogóle nie powstaje), drugi zaś utratę tego prawa (już po jego powstaniu). Nadto użycie w art. 17 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ubezpieczony", dla określenia adresata normy prawnej zawartej w tym przepisie, przemawia za przyjęciem poglądu, iż przepis ten odnosi się do zasiłku chorobowego wypłacanego w czasie podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, a nie po jego ustaniu, skoro "ubezpieczonymi", w myśl art. 1 ust. 1 ustawy, są osoby objęte ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

A zatem Sąd I instancji uznał, że art. 13 i art. 17 ustawy zasiłkowej zawierają odrębne i różniące się zasadniczo regulacje stanowiące odstępstwo (po spełnieniu warunków w nich przewidzianych) od ogólnych zasad określających przesłanki prawa do zasiłku chorobowego wymienionych w art. 4, art. 6 i art. 7 ustawy, przy czym prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego dotyczy wyłącznie art. 13.

Dlatego też art. 13, w znaczeniu podmiotowym, dotyczy osoby, która nie jest już ubezpieczonym, to jest osobą objętą ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, w związku z działalnością dotychczas stanowiącą tytuł do objęcia tym ubezpieczeniem, lecz jedynie osobą, która w przypadku niewystąpienia negatywnych przesłanek wymienionych w tym przepisie jest nadal objęta ochroną ubezpieczeniową wynikającą z wcześniejszego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu (art. 6 i art. 7 ustawy zasiłkowej). Jak podkreślił Sąd I instancji wskazują na to sytuacje określone w ust. 1 pkt 1-5 i ust. 2 tego przepisu, składające się na katalog owych negatywnych przesłanek. Ustawodawca wymienił tu przypadki, w których (po ustaniu wyżej wskazanego tytułu ubezpieczenia): zasiłek lub inne świadczenie z tytułu niezdolności do pracy będą przysługiwały z tytułu kontynuowania lub podjęcia innej działalności zarobkowej, stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy, z powodu choroby albo z tytułu podlegania obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników (ust. 1 pkt 2 i 5), zostaje zastąpiony przez inne świadczenie z ubezpieczenia społecznego (ust. 1 pkt 1) lub świadczenie wypłacane z funduszy publicznych (ust. 1 pkt 2), bądź też w ogóle nie przysługuje ze względu na niespełnienie warunków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy (ust. 1 pkt 3) lub wskutek wyczerpania prawa do zasiłku chorobowego (art. 13 ust. 2 w związku z art. 8 ustawy). Z porównania treści obu omawianych przepisów wynika więc wyraźnie, iż każdy z nich odnosi się do innego kręgu osób.

Zgodnie z art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy podejmuje lub kontynuuje działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

W ocenie Sądu Rejonowego, z uwagi to, iż wnioskodawca podjął pracę po ustaniu tytułu ubezpieczenia (nie posiadał już przymiotu ubezpieczonego) do jego sytuacji i prawa do zasiłku chorobowego winien mieć zastosowanie art. 13 ust 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, co skutkuje brakiem prawa do zasiłku chorobowego jedynie za okres od podjęcia działalności zarobkowej. Tym samym nie uprawnione jest zastosowanie art. 17 ustawy zasiłkowej, co dawałoby podstawę do pozbawienia wnioskodawcy zasiłku chorobowego za cały okres orzeczonej niezdolności do pracy.

Czyli wnioskodawca ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od 6 do 18 lutego 2014 r., w związku z czym brak jest również podstaw do jego zwrotu, skoro jest świadczeniem należnym, zgodnie bowiem z art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2010/77/512) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Rejonowego, odwołanie podlegało uwzględnieniu, a zaskarżona decyzja zmianie na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c – w części zaskarżonej, czyli za okres od dnia 6 do 18 lutego 2014 r.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 17 ust. 1 i art. 66 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (Dz. U. 2014 r. poz. 1594), a także art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz.1442 ze zm.) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że wnioskodawca nie utracił prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6 do 18 lutego 2014 roku z powodu wykonywania w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, pracy zarobkowej oraz, że nie jest zobowiązany do zwrotu zasiłku chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami za wskazany wyżej okres. Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania Sądowi Rejonowemu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od 6.02.2014 r. do 18.02.2014 r. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy wnioskodawca winien zostać pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego za cały okres orzeczonej niezdolności do pracy w oparciu o art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2014.159 -j.t.), czy też jedynie za okres od dnia podjęcia zatrudnienia w oparciu o art. 13 Ustawy.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski. Sąd Okręgowy przyjmuje zarówno ustalenia Sądu Rejonowego, jak i jego wywody prawne, jako własne.

Zgodnie z art. 13. ust 1 pkt.2 powołanej ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Oznacza to, iż wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dotyczy sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu, natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. (postanowienie SN z 2003-10-29 II UK 176/03, wyrok AP B. z 2001-02-27 III AUa 91/01 OSA 2001/11/42). Wskazana konstrukcja przesłanki "nienabycia" prawa do tego zasiłku pozwala więc na stwierdzenie, że ryzykiem chronionym powołanego przepisu jest niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, a

także nowej działalności dającej źródło utrzymania (por. uchwała SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01, OSNP 2002, nr 1, poz. 18; Biul. SN 2001, nr 8, s. 3; OSNP-wkł. 2001, nr 20, poz. 2; Prok. i Pr. 2002, nr 1, s. 44; Wokanda 2002, nr 2, s. 17; OSP 2002, z. 12, poz. 151).

Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku w takiej sytuacji, jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego, z Funduszu Pracy bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej. We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały SN z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/2001, OSP 2002, z. 12, poz. 599). Wspólną cechą i uzasadnieniem wszystkich przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest więc okoliczność, że dotyczą one sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma inne źródło dochodu.

Możliwość podjęcia lub kontynuowania działalności zarobkowej wskazuje na to, że choroba nie ogranicza zdolności do pracy, a zatem nie zachodzą przesłanki przyznania prawa do zasiłku. Z drugiej strony, jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zarobkowej, to - zależnie od jej rodzaju - zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym.

Z kolei zgodnie z art.17 cytowanej ustawy, ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia. Przepis ten spełnia funkcję represyjną (ma na celu ograniczenie wypłacania świadczeń z ubezpieczenia społecznego) oraz zabezpieczającą prawidłowość przebiegu leczenia koniecznego dla odzyskania przez pracownika zdolności do pracy. Zawiera on dwie odrębne i samodzielne przesłanki, spełnienie jednej z nich jest wystarczające do pozbawienia prawa do zasiłku chorobowego. Jest to wykonywanie w okresie zwolnienia od pracy innej pracy zarobkowej lub wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego od pracy w sposób niezgodny z jego celem.

Na wstępie należy podkreślić, że trudno jest zarzucać, wbrew twierdzeniu apelanta, błędną wykładnię przepisów dokonaną przez Sąd Rejonowy, gdyż w zaskarżonym wyroku powtórzono w istocie stanowisko, jakie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 13 czerwca 2013 r. I UK 19/13 (lex 1413492). Przy czym należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w tym zakresie częściowo wypowiedział się również w wyroku z dnia 9 stycznia 2012 r. (I UK 212/11), gdzie jednoznacznie stwierdził, że „regulacje z art. 13 i 17 ustawy zasiłkowej różnią się, jako podstawy rozstrzygania nie tylko ze względu na inne okresy ochrony ubezpieczeniowej, ale także dlatego, iż używają odmiennych pojęć, co już wstępnie wskazuje, że ich znaczenie nie jest tożsame. Przepis art. 17 jest stosowany ze względu na wykonywanie "pracy zarobkowej", natomiast art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy ma na uwadze "działalność zarobkową". Oczywiście, działalność zarobkową - już tylko ze względów semantycznych - można ujmować szerszej niż pracę zarobkową. Odmienność ta wyraża różnicę pomiędzy regulacją z art. 13 i art. 17 ustawy, jednak jej nie wyczerpuje”

Poza tym, co słusznie podkreślił Sąd I instancji, inny jest podmiotowy zakres stosowania powołanych przepisów. Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego, każdy z omawianych przepisów dotyczy osób posiadających inny status prawny. Przepis art. 17 odnosi się do ubezpieczonego, który w okresie orzeczonej niezdolności do pracy wykonuje pracę zarobkową lub wykorzystuje zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, a zatem - zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy - do osoby objętej ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z kolei przepis art. 13 takiego samego zastrzeżenia już nie zawiera. Przeciwnie, przepis ten, co wynika wprost z jego treści, dotyczy zasiłku chorobowego wyłącznie za okres po ustaniu ubezpieczenia chorobowego (choćby niezdolność do pracy powstała w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego). Z tych też względów, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, art. 13, w znaczeniu podmiotowym, dotyczy osoby, która nie jest już ubezpieczonym, to jest osobą objętą ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa w związku z działalnością dotychczas stanowiącą tytuł do objęcia tym ubezpieczeniem, lecz jedynie osobą, która w przypadku niewystąpienia negatywnych przesłanek wymienionych w

tym przepisie jest nadal objęta ochroną ubezpieczeniową wynikającą z wcześniejszego podlegania ubezpieczeniu chorobowemu (art. 6 i art. 7 ustawy zasiłkowej).

Z powyższych motywów zarzut skargi, kasacyjnej dotyczący naruszenia art. 17 ustawy należy uznać za bezprzedmiotowy, gdyż decyzja i spór dotyczą zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Natomiast co do kwestii czy utrata prawa do zasiłku chorobowego zawsze dotyczy całego okresu niezdolności do pracy, to należy mieć na uwadze, że przy ścisłej co do zasady wykładni przepisów o ubezpieczeniu społecznym (chorobowym), utrata czy brak prawa do zasiłku nie mogą być ujmowane jako swoista sankcja, zawsze rozkładająca się na cały okres niezdolności do pracy, jeżeli ten składał się z kilku okresów niezdolności do pracy. Poza tym przepis art. 17 ustawy utratę prawa do zasiłku chorobowego odnosi do okresu zwolnienia wynikającego z orzeczenia lekarskiego o zwolnieniu od pracy, natomiast według regulacji z art. 13 ustawy zasiłek chorobowy w ogóle nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, a więc nie odnosi się do okresów poszczególnych zwolnień, tak jak w przepisie art. 17.

Za niezasadny należało również uznać argument apelanta, że „nie należy w odniesieniu do ustawy o świadczeniach chorobowych przywiązywać, aż tak znacznej wagi do terminu ubezpieczonego, gdyż stosowanie jego ścisłej definicji nie było zamiarem ustawodawcy”. Powyższe twierdzenie zaprzecza charakterowi prawa ubezpieczenia społecznego. Jest ono bowiem prawem ścisłym, stąd zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane. Takie cechy przepisów Ustawy, jak bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa ubezpieczenia społecznego, wyłączenie możliwości ich wykładania z uwzględnieniem reguł słuszności, ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych *ex lege*, czy niedopuszczalność zawierania co do nich ugód, powodują konieczność ich ścisłego, a więc, co do zasady - w zgodzie z dosłownym brzmieniem - stosowania (wyrok SN z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 338).

Definicja zaś terminu „ubezpieczony” wynika wprost z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz.1442 ze zm.) i określa taką osobę, jako osobę fizyczną podlegającą chociaż jednemu z ubezpieczeń społecznych, o których mowa w art. 1 Ustawy. Brak jest tym samym jakichkolwiek podstaw do dokonywania dowolnej interpretacji terminu „ubezpieczony”, jak chciałby tego organ rentowy.

Wbrew twierdzeniom apelacji brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, iż wnioskodawca nie jest uprawniony do zasiłku chorobowego za sporny okres. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w niniejszym stanie faktycznym zastosowanie znajdzie przepis art. 13 ustawy zasiłkowej, a zatem wnioskodawcy nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego dopiero od dnia podjęcia przez niego zatrudnienia tj. od dnia 19 lutego 2014 roku. Apelacyjne zarzuty dotyczące naruszenia art. 17 ust.1 i art. 66 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (Dz. U. 2014 r. poz. 1594), a także art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz.1442 ze zm.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, należy zatem uznać za chybione.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację organu rentowego, jako bezzasadną.